

[Justitsministeren]

steriets praksis fastlagt visse retningslinjer for meddelelse af opholdstilladelse i de nævnte tilfælde. Efter denne praksis lægges der generelt vægt på den pågældende udlændings tilknytning her til landet på grundlag af en vurdering af samtlige omstændigheder i hvert enkelt tilfælde. Der lægges i denne forbindelse særlig vægt på varigheden af parternes bekendtskab og samliv. I de tilfælde, hvor den pågældende udlænding har adgang til at opholde sig i Danmark, tillægges varigheden af et eventuelt ophold endvidere betydning. Sammenfattende kan det oplyses, at der generelt ikke er blevet givet opholdstilladelse i disse tilfælde, medmindre bekendtskabet og samlivet havde bestået i længere tid.

Justitsministeriet har – som nævnt i spørgsmålets begrundelse – i slutningen af 1977 nedsat et udvalg til revision af lovgivningen om udlændinges adgang til landet m. v. Udvalget skal blandt andet overveje, om der kan udformes mere detaljerede regler for meddelelse af opholdstilladelse. Justitsministeriet har derfor gjort udvalget bekendt med det rejste spørgsmål og anmodet om, at dette indgår i udvalgets overvejelser.

Til *udenrigsministeren* (11/7 78) af:

Bjørn Poulsen (SF):

»Agter regeringen at tage til genmæle mod EF-tolkelederens plan om indskrænkning af brugen af dansk?«

(Spm. nr. 972).

Begrundelse.

I et nyligt nummer af EF-Kommissionens Personalepost – Personaleposten nr. 391 af 14/6 1978, side 18–21 – refereres en detaljeret plan fra Kommissionens tolkeleder, fru van Hoof, om strømning af sproggangen i institutionerne. I forbindelse med fællesmarkedets forestående udvidelse med tre nye lande og dermed tre nye sprog foreslår tolkechefen, at den fulde tolkning til og fra alle sprog, således som den er stadfæstet i Tiltrædelsesakten fra 1972, alene oprettes i »exceptionelle« tilfælde.

For alle de »normale« møder, hvori deltager medlemmer af internationale organisationer, nationale delegationer, forretningsmænd, parlamentarikere osv., skal tolkningen til mindretalssprogene fjernes, således at for-

handlingerne alene kan følges på »f.eks. engelsk, fransk, tysk eller spansk«.

Hertil kommer endnu en type møder, hvor det ikke engang skulle være muligt at tale på sit eget sprog, når man er fra et af de mindre lande.

Da denne plan dels er fremlagt af den øverste ansvarlige for tolketjenesten i EF-administrationen, dels er præsenteret på en offentlig konference samt nu siden refereret i en vidt udbredt Kommissionstryksag, forekommer det påkrævet, at regeringen tager stilling til de deri indeholdte tanker.

Besvarelse (24/7 78):

Udenrigsministeren (Anker Jørgensen):

Traktatens artikel 217 bestemmer, at Rådet med enstemmighed skal fastsætte de nærmere regler vedrørende officielle sprog i EF. Dette skete i Rådsforordning nr. 1 af 15. april 1958, der fastslår, at fransk, hollandsk, italiensk og tysk er officielle sprog og arbejdsprog i Fællesskabets institutioner.

Ved udvidelsen af EF ændredes forordningen, således at også dansk og engelsk blev officielle sprog og arbejdsprog, jfr. tiltrædelsestraktatens bilag I punkt XIV 1.

Regeringens holdning er fortsat, således som det er kommet til udtryk i udenrigsminister K. B. Andersens svar den 25. januar 1978 på hr. Bjørn Poulsens spørgsmål nr. 369, at dansk er og skal være et ligeberettiget sprog i EF.

Eftersom der ikke er fremlagt et forslag fra Kommissionens side om ændring af forordningen om officielle sprog – regeringen har heller ikke kendskab til, at et sådant er under forberedelse – finder regeringen ikke anledning til at gentage det velkendte og anerkendte danske syn på spørgsmålet om officielle sprog i EF.

Til *miljøministeren* (11/7 78) af:

Maisted (FP):

»Er ministeren enig med chefen for miljøankenævnet i, at miljøankenævnet er en overflødig instans, der ikke giver nogen mulighed for en reel behandling af klager over afgørelser truffet af amtsrådet og miljøstyrelsen, og at miljøministeren derfor bør være eneansvarlig for afgørelser, der tages i henhold til miljøloven?«